

det til, da han aabnede Discussionen om denne Sag; skulde det nødvendigt følge af Heelstatspolitikken, at vi skulle forfaste den cognatistiske Arvesølge? Ja, jeg forstaaer mig ikke paa denne nymodens Heelstatspolitik (Hør!). Forsaavidt jeg har tilegnet mig nogen Mening om de danske Statsforhold, har jeg ikke tilegnet mig anden end den gamle danske Heelstatspolitik, som jeg kom til at anerkjende og sætte Priis paa i de Aar, jeg levede i de traurige Forhold, hvor jeg daglig havde Leilighed til at see de statsopløsende Bestræbelser og tillige havde det Helb at blive, om jeg saa maa sige, privat manuduceret af Christian den Ottende i dansk Statsret; dengang fik jeg fra mit lave Stade Leilighed til at gennemgaae et lignende Cursus som det, en høitagtet Minister siden gennemgik i de to Aar, han sad ved Ministerbordet, som han ifjor tilstod for os i denne Sal, at han efterhaanden var kommen til Aerkjendelse af, at ingen anden Politik var mulig end Heelstatspolitikken. Men hvad der er det eneste Mulige, anseer jeg ogsaa for det eneste Rette og derfor ogsaa for det Duffeligste, og derfor var jeg en af de Faa og en af de Første, som hilsende Januarministeriet med Glæde og stemte imod, at man skulde erklære Mistillid til det, fordi det havde erklæret sig for et Heelstatsministerium, og det, fordi jeg, efter min Overbeviisning, som jeg ikke senere har fundet nogen Anledning i Eiderpolitikken Aar til at opgive, maatte ansee Heelstatspolitikken for den eneste rette og sande. Som sagt, jeg forstaaer mig ikke paa den nymodens Heelstatspolitik (Hør!); men efter den gamle Heelstatspolitik tør jeg sige, at det var ingen Consequens deraf, at man skulde faste Kongelovens Arvesølge overbord; thi hvis Bibeholdelsen af den skulde betragtes som eiderdansk, maatte jo Christian den Ottende høre til de Eiderdanske. Det er altsaa, naar vi gaae ud fra den sidste Statsact, vi have for Dyrersaarene, naar vi consequent holde fast derpaa, en nødvendig Følge, at vi ogsaa consequent holde fast paa Kongelovens Arvesølge, consequent holde fast ved det aabne Brev af 8de Juli 1846. Det har hos mange loyale Underfaatter i Hertugdømmerne vundet sin Aerkjendelse, det har

vundet sin Aerkjendelse hos den store, stille Mængde i Hertugdømmerne (Latter) tiltrods for de Enkelte, som opløste de hvide Raab derimod, og jeg frygter meget for, at, naar en ny Regent kommer til Hertugdømmerne, kommer til Nordflæsvigerne, og ikke med den gamle danske Kongelovens Arvesølge, og man spørger ham: Hvor er Dit Kongebrev? Har Du det, Kong Frederik den Fjerde gav os, da han sagde, at Slesvig skal høre med til Danmark secundum tenorem Legis Regiæ, disse latinse Ord, som statsopløsende Partier, som de skarpsindigste Jurister erklærede vare de eneste, de ikke kunde bortraisionere af de Statsacter, der tidligere vare udstedte — naar, siger jeg, en ny Regent kom til Nordflæsvigerne, til dem, der ikke paa nogen Maade ville stilles fra det egentlige Danmark, og dette gamle Kongebrev ikke længere var til, da vilde de blive bedrøvede; de vilde naturligtviis hilse den Konge, der kom fra det egentlige Danmark; men de vilde blive bedrøvede, fordi de have seet, hvad de seperatistiske Tendenser formaae. Og naar han kom til de Dele af Slesvig, som ikke ville stilles fra Holsteen, og til Holsteen selv, og ikke havde Kong Christian den Ottendes aabne Brev af 8de Juli 1846 med, som er en Trøst for en stor Mængde i Hertugdømmerne, men med et nyt Brev, skrevet efter Dyreret, da vilde de ogsaa blive bange for, at det ikke kunde staae sig. Som sagt, af den ældre Heelstatspolitik, som vi havde før Dyreret, følger ikke som en Consequens, at Kongelovens Arvesølge skal ophæves. Men er da maaffee ved Begivenhedernes Udvikling det, som opstod som en fri dansk Tanke i Statsraadet den 15de Juli 1851, er det maaffee derved bleven til en europæisk Nødvendighed? Er det maaffee ved de Noter, som ere blevne os forelagte, blevet klart og tydeligt fremstillet som en europæisk Nødvendighed? Jeg har vel seet et eller to Steber i Rapporterne fra vor Minister i London, at Ordene „det kongelige Budskab“ ere nævnte; det har jeg vel seet i hans Rapport om hvad de fremmede Ministre skulde have sagt, men i de to Noter, som ere blevne os forelagte, findes Intet, som gjør det kongelige Budskab identisk med Londonertractaten; der er kun Tale om Dyreret og Bibeholdelsen af Londonertractat-